

Svar (14/ 10 99)

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.): Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»I hurtigfærgebekendtgørelsen er der fastsat vejledende grænseværdi for gennemsnittet af den almindelige støj fra alle færgepassager i et døgn. Den almindelige støj indeholder også størstedelen af den lavfrekvente støj. Der tages således højde for, hvor lang tid - regnet over et døgn - en hurtigfærge rent faktisk støjer over en grænseværdi.

Desuden er der i tilknytning til de enkelte færgepassager fastsat en grænse for det højeste øjebliksniveau af den almindelige støj og en grænse for det maksimale, gennemsnitlige niveau af den lavfrekvente støj i løbet af 2 minutter.

Tilsvarende kriterier anvendes i forbindelse med vurdering af støjgener fra andre transportmidler.

Grunden til at grænsen for det maksimale støjniveau for hurtigfærger er suppleret med en særlig grænse for lavfrekvent støj er, at i modsætning til de andre transportmidler indeholder støj fra hurtigfærger en betragtelig andel af dybe toner, som virker særligt generende.

Mens grænsen for den samlede støjbelastning i et døgn er fastlagt på grundlag af erfaringer med støjens langtidsvirkninger i forhold til de støjramte, er grænserne for det maksimale niveau af den almindelige og den lavfrekvente støj, som de enkelte færgepassager giver anledning til, baseret på den nuværende viden om støjens genevirkning ved kort tids påvirkning.«

Spm. nr. S 9

Til undervisningsministeren (5/10 99) af:

Søren Kolstrup (EL):

»Vil ministeren bekræfte, at den nuværende lovgivning om åben uddannelse giver mulighed for meget store forskelle på den deltagerbetaling, der opkræves på forskellige uddannelsesinstitutioner for den samme uddannelse, og mener ministeren, at det er rimeligt, at der bliver store geografiske forskelle på betalingen for at deltage i åben uddannelse?«

Svar (14/ 10 99)

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg kan bekræfte, at den gældende lovgivning ikke indeholder konkrete regler om grundlaget for institutionernes fastsættelse af deltagerbetalingen, og at loven ikke giver hjemmel til at fastsætte nærmere regler herfor.

I praksis har institutionerne således vide rammer til at fastsætte deltagerbetalingen fleksibelt i lyset af den valgte standard og tilrettelæggelsesform ved det enkelte udbud samt på baggrund af efterspørgselssituationen. Institutionerne har også mulighed for selvstændigt at beslutte om nogle af institutionernes uddannelsesudbud isoleret set kan være underskudsgivende og andre overskudsgivende, herunder hvorvidt igangværende udbud kan bidrage til udvikling af nye uddannelsesudbud.

Hensigten med denne samlede fleksibilitet er at imødekomme forskellige målgruppers differentierede behov og en fortsat udvikling af uddannelsesudbudene.

Jeg lægger stor vægt på, at den decentrale og fleksible adgang til tilrettelæggelse af åben uddannelse fastholdes, herunder institutionernes adgang til at fastlægge forskellige standarder for uddannelsernes tilrettelæggelse. Dette betyder, at der må accepteres forskelle i deltagerbetalingen mellem institutionerne og dermed også geografisk.

Spm. nr. S 10

Til undervisningsministeren (5/10 99) af:

Søren Kolstrup (EL):

»Vil ministeren tage initiativ til at indføre et loft over deltagerbetalingen på de forskellige former for åben uddannelse, således at der ikke bliver for store forskelle på prisen for de uddannelser, der tilbydes i forskellige dele af landet?«

Svar (14/ 10 99)

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Ifølge lov om åben uddannelse opkræver uddannelsesinstitutionen betaling for deltagelse i undervisning inklusiv prøver og anden bedøm-